

Sygn. akt I C 1189/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący Sędzia Adrian Żurowski

Protokolant: Mirosława Mękaraska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2020 roku w Ś.

sprawy z powództwa **J. B. (1), D. B.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów J. B. (1) i D. B. solidarnie kwotę 30.861,35 zł (trzydzieści tysięcy osiemset sześćdziesiąt jeden złotych, 35/100) wraz z:

- odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 5.361,39 zł,

- odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 10.549,40 zł,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 lutego 2017 r. od kwoty 11.887,50 zł do dnia zapłaty,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 października 2018 r. od kwoty 3.063,06 zł do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 5.195 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Małoletni powód J. B. (2) reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową J. B. (1) pozwem złożonym dnia 22 października 2018 r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej – (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 30.861,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi, a od dnia 1 stycznia 2016 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi: od kwoty 5.361,39 zł od dnia 24.01.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 10.549,40 zł od dnia 01.10.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 11.887,50 zł od dnia 09.02.2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3.063,06 zł od dnia 22.10.2018 r. do dnia zapłaty. Nadto powód żądał zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 29 lutego 2012 r. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał ciężkich obrażeń ciała w postaci urazu czaszkowo-mózgowego, krwawienia podtwardówkowego, stłuczenia mózgu, urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem płuc oraz złamania obu kości podudzia prawego. W wyniku powstałych obrażeń u powoda wystąpiło trwałe kalectwo fizyczne i psychiczne – niedowład czterokończynowy spastyczny, padaczka pourazowa, brak kontaktu werbalnego, brak kontroli potrzeb fizjologicznych. Stan powoda określono jako wegetatywny. Powód wymagał stałej opieki osób trzecich, nie był zdolny do samodzielnej egzystencji.

W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność, przyjęła jednak stopień przyczynienia się małoletniego powoda do powstania szkody na poziomie 45 %. Z uwagi na powyższe strona pozwana po uznaniu poszczególnych roszczeń co do ich wysokości wypłacała je w 55%, a pozostałą część potrącała tytułem przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

Odnosnie kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie podano, iż składają się na nią kwoty niezaspokojonych w całości roszczeń zgłoszonych uprzednio stronie pozwanej. I tak pismem z dnia 4 stycznia 2013 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 11.914,21 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z opieką i leczeniem powoda. Decyzją z dnia 24 stycznia 2013 r. strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność w tym zakresie, jednak wypłaciła powodowi kwotę stanowiącą 55% zgłoszonego roszczenia, tj. 6.552,81 zł. Zatem do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota **5.361,39 zł**.

Następnie, pismem z dnia 29 lipca 2013r., pełnomocnik powoda zgłosił pozwanemu roszczenie w kwocie 47.513,09 zł z tytułu zwrotu kosztów związanych z opieką i leczeniem powoda. Decyzją z dnia 1 października 2013 r. strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność do kwoty 23.443,09 zł, jednak dokonała wypłaty kwoty 12.893,69 zł przyjmując ponownie 45% przyczynienia się powoda do powstania szkody. Do zapłaty z tego tytułu pozostała więc kwota **10.549,40 zł**.

Jednocześnie strona pozwana decyzją z dnia 1 października 2013 r. ustaliła na rzecz powoda rentę w kwocie 3.250,00 zł miesięcznie, wypłacając w okresie od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2013 r. tytułem renty kwotę 1.787,50 zł, tj. 55% przyznanej kwoty tytułem renty, po uwzględnieniu przyczynienia się powoda do powstania szkody. Tytułem renty za podany okres do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota **4.387,50 zł** (3 miesiące x 1.462,60 zł).

Wyrokiem z dnia 31 marca 2016r., sygn. akt I C 246/15 Sąd Okręgowy w Świdnicy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 535.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2012 r. do dnia zapłaty, rentę w kwocie 5.626,50 zł za okres od dnia 16 lutego 2015r. do dnia 31 marca 2016r. oraz rentę w kwocie 7.414 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r., płatną do dnia 10-tego każdego następującego po sobie miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat. Sąd Okręgowy ustalił także odpowiedzialność strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu uległ małoletni powód dnia 29 lutego 2012r. Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał pełną odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę, wykluczając jakiegokolwiek przyczynienie się małoletniego powoda do jej powstania. Wyrokiem z dnia 26 lipca 2016r., sygn. akt I Aca 791/16 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił powołany wyżej wyrok jedynie w części dotyczącej odsetek ustawowych, oddalając apelację w pozostałym zakresie.

W piśmie z dnia 19 stycznia 2017 r. strona pozwana uznała roszczenie z tytułu podwyższenia kwoty renty należnej powodowi w okresie od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia 31 stycznia 2015r. zwiększając jej wysokość o kwotę 2.500 zł miesięcznie. Nie uznała natomiast zgłoszonego roszczenia o podwyższenie renty o podaną kwotę w okresie od 1 września do 30 listopada 2013r. stwierdzając, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Dlatego też pozwem objęte zostało także żądanie zapłaty kwoty **7.500 zł** tytułem wyrównania wysokości renty za okres od dnia 01 września do dnia 30 listopada 2013r. (3 miesiące x 2.500 zł).

Łączna kwota dochodzona tytułem renty za okres od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2013r. wyniosła zatem **11.887,50 zł** (kwota 4.387,50 zł – dopłata w wysokości 45% należnej powodowi renty za okres 3 miesięcy oraz kwota 7.500 zł tytułem podwyższenia renty zgodnie z żądaniem powoda).

Dodatkowo powód żądał zapłaty kwoty **3.063,06 zł** tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych, a od dnia 1 stycznia 2016r. odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 7.506 zł od dnia 24 października 2013 r. do dnia 9 lutego 2017r. Uzasadniając powołane roszczenie wskazał, iż pismem z dnia 29 lipca 2013 r. zgłosił stronie pozwanej roszczenie z tytułu przystosowania lokalu mieszkalnego na potrzeby osoby niepełnosprawnej w kwocie 26.680 zł. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność do kwoty 16.680 zł oraz zażądała kosztorysu wykonanych prac celem rozważenia roszczenia dotyczącego kosztów remontu lokalu mieszkalnego w kwocie 10.000 zł. Następnie strona pozwana spełniła w całości roszczenie w kwocie 10.000 zł z tytułu kosztów remontu, natomiast z pozostałej

kwoty 16.680 zł dokonała wypłaty w wysokości 9.174 zł, przyjmując ponownie 45% przyczynienia się poszkodowanego powoda do powstania szkody. Dochodzone niniejszym pozwem skapitalizowane odsetki powód naliczył od pozostałej do zapłaty kwoty 7.506,00 zł od dnia 24 października 2013 r. (data nadania pisma uznającego odpowiedzialność strony pozwanej w podanym zakresie) do dnia spełnienia roszczenia, tj. 9 lutego 2017r.

Dalej w uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty wymienionych wyżej kwot, lecz strona pozwana pismem z dnia 9 marca 2017r. odmówiła spełnienia roszczenia powołując się na upływ terminu przedawnienia roszczeń określonego w art. 118 k.c.

W odpowiedzi na pozew (k. 149-150) strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Jednocześnie potwierdziła okoliczności dotyczące stanu faktycznego podane w pozwie oraz przyznała, iż dokonała pomniejszenia wypłacanych powodowi świadczeń o 45% ze względu na przyczynienie się powoda do powstania szkody. Dodatkowo strona pozwana potwierdziła, iż powód za pośrednictwem pełnomocnika zgłaszał uprzednio roszczenia objęte pozwem wniesionym w niniejszej sprawie, lecz nie zostały one uznane w całości z uwagi na przyczynienie się poszkodowanego oraz ze względu na brak związku z wypadkiem lub zawyżenie wysokości dochodzonych roszczeń.

Strona powodowa ustosunkowując się do treści pozwu podniosła ponadto zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń twierdząc, iż wszystkie roszczenia wymienione w pozwie zostały zgłoszone w roku 2013, minął zatem termin przedawnienia wynoszący 3 lata (skoro data wniesienia pozwu to 22 października 2018r.). Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana stwierdziła, iż art. 442¹ k.c. nie ma zastosowania do małoletnich, którzy mieli przedstawiciela ustawowego. Niezależnie od podniesionego zarzutu przedawnienia strona powodowa zarzuciła również niewykazanie przez powoda zasadności i konieczności poniesionych wydatków objętych pozwem co do zasady i co do wysokości.

W piśmie z dnia 28.10.2019r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko oraz szczegółowo odniósł się do zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew (k. 156-162).

Powód J. B. (2) zmarł w dniu 28.01.202r. (poświadczona kopia odpisu aktu zgonu k. 176).

Pismem z dnia 04.03.2020r. do sprawy po stronie powodowej wstąpili jego spadkobiercy matka J. B. (1) i brat D. B. (pismo k. 173-174, poświadczona kopia aktu poświadczenia dziedziczenia z 20.02.2020r. k. 177).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lutego 2012 roku powód J. B. (2) uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał ciężkich obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego na skutek potrącenia przez samochód. W wyniku powstałych obrażeń u powoda wystąpiło trwałe kalectwo fizyczne i psychiczne, a powód po wypadku pozostawał w stanie wegetatywnym, bez kontaktu z otoczeniem. Powód wymagał stałej opieki osób trzecich, nie był zdolny do samodzielnej egzystencji.

Bezsporne .

Wyrokiem z dnia 31 marca 2016r., sygn. akt I C 246/15 Sąd Okręgowy w Świdnicy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 535.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2012 r. do dnia zapłaty, rentę w kwocie 5.626,50 zł za okres od dnia 16 lutego 2015r. do dnia 31 marca 2016r. oraz rentę w kwocie 7.414,00 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r., płatną do dnia 10-tego każdego następującego po sobie miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat. Przy ustalaniu wysokości renty Sąd przyjął koszty comiesięcznej opieki nad powodem w kwocie 4.500 zł, koszt rehabilitacji w kwocie 1.500 zł oraz wydatki na zakup leków i artykułów higienicznych w kwocie 1.414 zł, co łącznie dało kwotę 7.414 zł. Sąd Okręgowy ustalił także odpowiedzialność strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku małoletniego powoda. Jednocześnie Sąd uznał

pełną odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę, wykluczając jakiekolwiek przyczynienie się małoletniego powoda do powstania szkody. Wyrokiem z dnia 26 lipca 2016r., sygn. akt I Aca 791/16 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił powołany wyżej wyrok w części dotyczącej odsetek ustawowych, oddalając apelację w pozostałym zakresie.

Bezsporne, a nadto dowody: odpis wyroku SO w Świdnicy k. 205 z uzasadnieniem k. 206-233 i odpis wyroku SA we Wrocławiu k. 26–39.

Pismem z dnia 4 stycznia 2013 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 11.914,21 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z opieką i leczeniem poszkodowanego powoda. Decyzją z dnia 24 stycznia 2013 r. strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność w tym zakresie i uwzględniając przyczynienie się powoda do powstania szkody na poziomie 45% wypłaciła powodowi kwotę stanowiącą 55% zgłoszonego roszczenia, tj. 6.552,81 zł. Zatem do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota **5.361,39 zł**.

Dowód: akta szkody, pismo z 04.01.2013r. k. 40 z potwierdzeniem nadania k. 41 oraz decyzja strony pozwanej z dnia 24.01.2013 r., k. 71.

Pismem z dnia 29 lipca 2013r. pełnomocnik powoda zgłosił pozwanemu roszczenie w kwocie 47.513,09 zł z tytułu zwrotu kosztów związanych z opieką i leczeniem. Decyzją z dnia 1 października 2013 r. strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność do kwoty 23.443,09 zł, jednak dokonała wypłaty kwoty 12.893,69 zł przyjmując ponownie 45% przyczynienia się powoda do powstania szkody. Do zapłaty pozostała kwota **10.549,40 zł**.

Dowód: pismo pełnomocnika poszkodowanego z dnia 29 lipca 2013r., k. 72 oraz decyzja strony pozwanej z dnia 01.10.2013 r., k. 120.

Jednocześnie strona pozwana decyzją z dnia 1 października 2013 r. ustaliła na rzecz powoda rentę w kwocie 3.250,00 zł miesięcznie, wypłacając w okresie od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2013 r. tytułem renty kwotę 1.787,50 zł, czyli przyjmując znowu 45% przyczynienia się powoda. Tytułem renty za podany okres do zapłaty pozostała kwota **4.387,50 zł** (3 x 1.462,60 zł).

Bezsporne , a ponadto decyzja strony pozwanej z dnia 01.10.2013 r., k. 120.

W decyzji z dnia 19 stycznia 2017 r. strona pozwana uznała roszczenie z tytułu podwyższenia kwoty renty należnej powodowi zwiększając jej wysokość o kwotę 2.500 zł miesięcznie, jednak jedynie w okresie od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia 31 stycznia 2015r. Odmówiła natomiast zapłaty kwot żądanych przez powoda tytułem podwyższenia i wyrównania renty za okres trzech miesięcy, czyli od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2013r. stwierdzając, iż termin przedawnienia roszczenia już upłynął. Bieg terminu przedawnienia strona pozwana liczyła od pierwszego dnia miesiąca, w którym wpłynął wniosek powoda o wypłatę spornej kwoty, czyli od dnia 1 grudnia 2013r. Wskazane roszczenie z tytułu podwyższenia kwoty renty o 2.500 zł miesięcznie przez okres 3 miesięcy opiewa łącznie na kwotę **7.500 zł**. Natomiast pełna kwota dochodzonych roszczeń z tytułu wysokości renty należnej powodowi za okres od 1 września do 30 listopada 2013r. wynosi **11.887,50 zł** i stanowi sumę kwoty 7.500 zł tytułem żądanego podwyższenia renty oraz kwoty 4.387,50 zł tytułem części renty niewypłaconej powodowi ze względu na przyjęcie jego przyczynienia się do powstania szkody w 45% .

Bezsporne , a ponadto decyzja strony pozwanej z dnia 19.01.2017 r., k. 128.

Pismem z dnia 29 lipca 2013 r. powód zgłosił stronie pozwanej roszczenie z tytułu przystosowania lokalu mieszkalnego na potrzeby osoby niepełnosprawnej w kwocie 26.680,00 zł. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność do kwoty 16.680 zł oraz zażądała kosztorysu wykonanych prac celem rozważenia roszczenia dotyczącego kosztów remontu lokalu mieszkalnego w kwocie 10.000,00 zł. Następnie strona pozwana spełniła w całości roszczenie w kwocie 10.000,00 zł z tytułu kosztów remontu mieszkania, natomiast z pozostałej kwoty 16.680,00 zł dokonała wypłaty w wysokości 9.174,00 zł, przyjmując ponownie 45% przyczynienia się poszkodowanego powoda do powstania szkody. Dochodzone niniejszym pozwem skapitalizowane odsetki w kwocie 3.063,06 zł powód naliczył od pozostałej do

zapłaty kwoty 7.506,00 zł od dnia 24 października 2013 r. (data nadania pisma uznającego odpowiedzialność strony pozwanej w podanym zakresie) do dnia spełnienia roszczenia, tj. 9 lutego 2017r. Strona pozwana odmówiła w postępowaniu likwidacyjnym zapłaty spornych odsetek.

Bezsporne , a ponadto pismo pełnomocnika poszkodowanego z dnia 29 lipca 2013r., k. 72-73 z potwierdzeniem nadania k. 74 oraz decyzje strony pozwanej: z dnia 22.10.2013, k. 122, z dnia 22.10.2013 r., k. 123, z dnia 08.02.2017 r., k. 127, z dnia 20.01.2017r., k. 129 oraz z dnia 09.03.2017 r., k. 132.

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 43810zł.

Bezsporne , a ponadto pismo pełnomocnika poszkodowanego z dnia 12.12.2016r. z potwierdzeniem nadania k. 124-126,

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwot dochodzonych pozwem, lecz strona pozwana pismem z dnia 9 marca 2017r. odmówiła spełnienia roszczenia powołując się na upływ terminu przedawnienia określonego w art. 118 k.c.

Bezsporne , a ponadto pismo pełnomocnika poszkodowanego z dnia 08.02.2017r., k. 130, decyzja strony pozwanej z dnia 09.03.2017 r., k. 132.

Wysokość i zakres wydatków poniesionych w związku z niepełnosprawnością powoda powstała w związku z wypadkiem były uzasadnione.

Dowód: przesłuchanie powódki J. B. (1) na rozprawie w dniu 10.03.2020r. k. 179-180, nagranie CD k. 181, umowy najmu k. 42-43, 44-45, pokwitowania wpłat k. 44-48, 74-78, 112, faktury k. 49-67, 79-111, 113-115, 117-119, bilety za przejazdy k. 69- 70, umowa na wykonanie remontu mieszkania k. 75, rachunek k. 116,

Powód J. B. (2) zmarł dnia 28 stycznia 2020r., a jego następcy prawni - J. i D. B. - wnieśli o dalsze prowadzenie postępowania z ich udziałem, przedkładając akt poświadczenia dziedziczenia. Sąd postanowieniem z dnia 10 marca 2020r. wezwał następców prawnych zmarłego powoda do udziału w sprawie.

Dowód: odpis skrócony aktu zgonu, k. 176, potwierdzona kopia aktu poświadczenia dziedziczenia, k. 177.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się być zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 § 1 k.c., oraz - w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu - sprawcy zdarzenia obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej - przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej ustawą.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 t.j.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody - odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2 art. 444 k.c.).

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku, jakiemu uległ powód J. B. (2) pozostawała poza sporem – strona pozwana potwierdziła wszelkie okoliczności dotyczące stanu faktycznego sprawy i urazów będących skutkiem wypadku, jakiemu uległ powód dnia 29 lutego 2012r. Ponadto kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku objęta jest powagą rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), w oparciu o prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 31 marca 2016r., sygn. akt I C 246/15 zmieniony jedynie w zakresie żądania odsetkowego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26.07.2016r., sygn.. akt I ACa 791/16 (k. 205 i 204 akt niniejszej sprawy).

Zgodnie zaś z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Bezsporne jest między stronami, że wobec śmierci powoda w jego miejsce wstąpili jego spadkobiercy na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 20.02.2020r. (k. 177). Jednocześnie bezspornym jest, że do chwili zamknięcia rozprawy nie było przeprowadzonego działu spadku po J. B. (2), co uzasadnia solidarność po stronie powodów.

Odnosnie zarzutu przedawnienia:

Głównym zarzutem podniesionym przez stronę pozwaną w niniejszej sprawie jest zarzut przedawnienia wszystkich roszczeń objętych pozwem. Według twierdzeń strony pozwanej, wszystkie dochodzone roszczenia zostały zgłoszone w roku 2013 i dotyczą świadczeń okresowych. W konsekwencji roszczenia te uległy przedawnieniu z upływem lat 3, natomiast pozew wniesiono w roku 2018, zatem już po upływie terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 442¹ § 4 k.c. przedawnienie roszczeń osoby małoletniej o naprawienie szkody na osobie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat dwóch od uzyskania przez nią pełnoletności. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powołana regulacja nie odnosi się wyłącznie do małoletnich, którzy nie mieli przedstawiciela ustawowego. Należy zwrócić uwagę, iż w wyroku z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 759/11, Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż treść art. 442² k.c., jak i jego kontekst pozwalają przyjąć, że unormowanie to dotyczy małoletnich, którzy w okresie biegu przedawnienia

mieli przedstawiciela ustawowego i jeżeli małoletni ma rodziców lub opiekunów, ale ci przedstawiciele zaniedbują dochodzenie roszczenia, przepis art. 442¹ § 4 k.c. w sposób istotny odsuwa niekorzystny dla małoletniego skutek.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni zgadza się z wyżej powołanym stanowiskiem Sądu Najwyższego. Z tego też względu podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem uznać należy za chybiony. Powód J. B. (2) osiągnął pełnoletność w dniu 2 stycznia 2020r., zatem powództwo (pозew z dnia 22.10.2018r. koperta k. 141) wniesiono przed upływem terminu przedawnienia.

Z braku uwzględnienia zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną wynika zasądzenie na rzecz następców prawnych zmarłego powoda kwoty 7.500 zł z tytułu podwyższenia renty miesięcznie o 2.500 zł za okres trzech miesięcy, tj. od 1 września do 30 listopada 2013r. Roszczenie to znalazło podstawę w treści prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy, w którym przyznano powodowi rentę w kwocie 7.414 zł, a same koszty opieki sprawowanej przez matkę powoda ustalono na poziomie kwoty 4.500 zł. W podanym okresie strona pozwana przyznała powodowi rentę w kwocie 3.250 zł miesięcznie, natomiast wypłacała 55% podanej kwoty. Powód wezwaniem do zapłaty z dnia 12 grudnia 2016r. zażądał podwyższenia renty o kwotę 2.500 zł miesięcznie w okresie od 1 września 2013r. do 15 lutego 2015r. Żądanie to zostało przez stronę pozwaną uwzględnione, jednak w niepełnym wymiarze – od dnia 1 grudnia 2013r. Natomiast co do spornych trzech miesięcy strona pozwana odmówiła zapłaty powołując się wyłącznie na zarzut przedawnienia roszczenia. Skoro zarzut ten okazał się chybiony, dochodzona kwota podlegała zasądzeniu.

Zarzutem przedawnienia roszczenia strona pozwana uzasadniła również brak zapłaty kwoty 3.063,06 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych, a od dnia 1 stycznia 2016r. odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 7.506 zł za okres od dnia 24 października 2013 r. do dnia 9 lutego 2017r. Skoro roszczenia objęte pozwem nie uległy przedawnieniu, również tę kwotę należało zasądzić.

Odnosnie zarzutu przyczynienia się powoda do powstania lub zwiększenia szkody:

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana uznała 45% stopień przyczynienia się powoda do powstania szkody i z tego też powodu dokonywała stosunkowego zmniejszenia wszystkich wypłacanych na jego rzecz świadczeń.

Zgodnie z art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Kwestia przyczynienia się powoda do powstania szkody pozostawała sporna pomiędzy stronami, jednak wyłącznie do czasu jej prawomocnego rozstrzygnięcia powołanym wyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 31 marca 2016r., sygn. akt I C 246/15. Sąd Okręgowy stwierdził bowiem, iż strona pozwana ponosi w całości odpowiedzialność za szkodę, będącą następstwem wypadku jakiego uległ powód, a przyjęcie przyczynienia się powoda do powstania szkody i to na poziomie 45% było w okolicznościach sprawy bezpodstawne. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew potwierdziła natomiast, iż w toku postępowania likwidacyjnego pomniejszyła wypłacane świadczenia o 45% ze względu na przyczynienie się powoda do powstania szkody. Skoro zatem okoliczność braku przyczynienia się powoda do powstania szkody została prawomocnie rozstrzygnięta i objęta jest powagą rzeczy osądzonej, to strona pozwana winna wyrównać wysokość świadczeń wypłaconych wcześniej powodowi, czego jednak nie uczyniła.

Kwota przypadająca do zapłaty z tego tytułu wynosi 20.298,29 zł (5.361,39 zł z tytułu brakujących kosztów związanych z opieką i leczeniem – decyzja odmowna z dnia 24 stycznia 2013r., 10.549,40 zł z tego samego tytułu – decyzja o potrąceniu 45% należnej powodowi kwoty z dnia 1 października 2013r., 4.387,50 zł z tytułu brakującej kwoty renty za okres od 1 września do 30 listopada 2013r.).

Odnosnie zarzutu zawyżenia żądania:

W odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła co prawda dodatkowo zarzut zawyżenia wysokości roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie oraz braku ich związku z wypadkiem, jednak analiza materiału dowodowego, w tym przesłuchania matki powoda co do zasadności wydatkowania poszczególnych kwot i związku poniesionych

wydatków z leczeniem i opieką nad powodem, jak również analiza przedłożonych rachunków i faktur dokumentujących poszczególne wydatki oraz sama treść decyzji ubezpieczyciela świadczą o uznaniu dochodzonych roszczeń przez stronę pozwaną co do ich wysokości już w trakcie postępowania likwidacyjnego. Z analizy zebranych dokumentów, w tym dokumentów pochodzących od pozwanego ubezpieczyciela nie wynika, aby strona pozwana kwestionowała wysokość wydatków objętych żądaniem pozwu przeznaczonych na leczenie, rehabilitację, leki, materiały wspomagające leczenie i rehabilitację, koszty wynajmu mieszkania, dojazdów oraz przystosowanie mieszkania do potrzeb niepełnosprawnego powoda.

Brak wypłaty spornych kwot wynikał jedynie z prostego pomniejszenia uznanych roszczeń powoda o 45%, czyli w stosunku do przyjętego stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Ponadto strona pozwana nie wykazała inicjatywy dowodowej w celu wykazania swojego twierdzenia w tym zakresie (art. 6 k.c.), podczas gdy strona powodowa przedstawiła szereg dokumentów potwierdzających poniesienie wydatków.

Odnosnie żądania odsetkowego:

Daty wymagalności zasądzonych roszczeń Sąd ustalił w następujący sposób: dla kwoty 5.361,39 zł - na dzień 23 stycznia 2013r., gdyż decyzją z dnia 24 stycznia 2013 r. strona pozwana odmówiła zapłaty podanej kwoty powołując się na przyczynienie się powoda do powstania szkody; dla kwoty 10.549,40 zł – na dzień 30 września 2013 r., gdyż decyzja odmawiająca zapłaty z uwagi na przyczynienie się powoda zapadła dnia 1 października 2013r.; dla kwoty 11.887,50 zł – dzień 8 lutego 2017r. – jako dzień zgłoszenia roszczenia stronie pozwanej; natomiast dla kwoty 3.063,06 zł – dzień wytoczenia powództwa, tj. 22 października 2018 r. Dlatego też o roszczeniu odsetkowym na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

Odnosnie kosztów procesu:

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Zgodnie z dominującą linią orzecniczą, wygrywający proces współuczestnicy sporu przy współuczestnictwie materialnym, jeśli są zastąpieni przez tego samego adwokata lub radcę prawnego, otrzymują zwrot kosztów wynagrodzenia jednego pełnomocnika. Biorąc powyższe pod uwagę na koszty postępowania należne solidarnie powódce J. B. (1) oraz powodowi D. B. złożyły się następujące kwoty: 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, stosownie do treści § 2 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265), opłata od pozwu w kwocie 1.544 zł oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictwa udzielonego trzykrotnie (w tym również przez pierwotnie występującego w sprawie powoda D. B.) w kwocie łącznej 51 zł, czyli w sumie 5.195 zł.

Na oryginale właściwy podpis.